

Georges
Simenon

Maigret
i la jove morta

Traducció d'Emili Manzano

Navoia

Primera edició

Novembre de 2022

Publicat a Barcelona per Editorial Navona SLU

Navona Editorial és una marca registrada de Suma Llibres SL

Aribau 153, 08036 Barcelona

navonaed.com

Direcció editorial Ernest Folch

Edició Xènia Pérez

Disseny gràfic Alex Velasco i Gerard Joan

Correcció ARV

Maquetació Moelmo

Paper tripa Oria Ivory

Tipografies Heldane i Studio Feixen Sans

Distribució a Espanya UDL Libros

ISBN 978-84-19311-29-0

Dipòsit legal B 13362-2022

Impressió Romanyà-Valls, Capellades

Imprès a Espanya

Títol original *Maigret et la jeune morte*

© Georges Simenon Limited, 1954

GEORGES SIMENON ®, all rights reserved

MAIGRET ® Georges Simenon Limited, all rights reserved

Tots els drets reservats

© d'aquesta edició: Editorial Navona SLU, 2022

© de la traducció: Emili Manzano Mulet, 2022

Navona dona suport al copyright i a la propietat intel·lectual. El copyright estimula la creativitat, produeix noves veus i crea una cultura dinàmica. Gràcies per confiar en Navona, comprar una edició legal i autoritzada i respectar les lleis del copyright, evitant reproduir, escanejar o distribuir parcialment o totalment qualsevol part d'aquest llibre sense el permís dels titulars. Amb la compra d'aquest llibre, ajudeu els autors i Navona a continuar publicant.

On l'inspector Lognon descobreix un cos i on es queixa que l'hi pispin

Maigret va fer un badall i va empènyer els papers cap a l'extrem de la taula.

—Firmeu això, nois, i us en podreu anar a dormir.

Els «nois» eren, probablement, els tres homenassos més durs de pelar que havien passat per la Policia Judicial des de feia un any. Un d'ells, a qui anomenaven Dedé, semblava un goril·la; i el més magre, que duia un ull de vellut, s'hauria pogut guanyar la vida com a lluitador de fira.

Janvier els va acostar els papers i una ploma. Ara que havien afluixat, no es molestaven a discutir. Ni tan sols van llegir l'atestat de l'interrogatori, i el van firmar amb posat de fàstic.

El rellotge de marbre marcava les tres tocadés, i la major part de les oficines del Quai des Orfèvres eren a les fosques. Feia estona que només se sentien alguns clàxons llunyans i les frenades dels taxis que lliscaven sobre les llambordes mullades. Quan havien arribat, el dia abans, les oficines també eren buides, perquè era abans de les nou del matí i el personal encara no havia arribat. Però ja plovia; aquella pluja prima i melancòlica que queia sempre.

Feia més de trenta hores que eren entre les mateixes parets, ara junts, ara per separat, mentre que Maigret i els seus col·laboradors feien torns per assetjar-los.

«Uns imbècils!», havia dit el comissari tan bon punt els havia vist. Això serà llarg... Els imbècils són els que triguen més a cantar. Es pensen que se'n sortiran si no contesten, o si contesten qualsevol cosa, encara que es contradiguin cada cinc minuts. Es creuen més vius que els altres, i d'entrada fanfarronegen.

«Si us penseu que m'inxampareu!»

Des de feia uns mesos, operaven pels voltants del carrer Lafayette, i els periodistes els anomenaven «els foradadors de murs». Havien pogut agafar-los, a la fi, gràcies a una telefonada anònima.

Encara quedava un cul de cafè dins les tasses, i la cafetereta d'esmalt encara era damunt del fogó. Tothom feia mala cara. Maigret havia fumat tant que tenia la gola irritada. Quan s'enduguessin els tres homes, proposaria a Janvier anar a menjar una sopa de ceba a qualsevol lloc. Les ganes de dormir ja li havien fugit. Cap a les onze, s'havia sentit fatigat i havia anat al despatx a fer una becaïna. Ara ja no pensava en dormir.

—Demana a Vacher que se'ls endugui.

El telèfon va sonar quan estaven a punt de sortir. Maigret el va despenjar. Una veu va dir:

—¿Qui ets, tu?

Maigret va arrugar les celles i no va dir res. A l'altra banda del fil, el seu interlocutor va demanar:

—¿Ets Jussieu?

Era el nom de l'inspector que hauria d'estar de guàrdia i a qui Maigret havia enviat a casa cap a les deu.

—No. Maigret —va remugar.

—Li prego que em disculpi, senyor comissari. Soc Raymond, de la Central.

La trucada venia de l'altre edifici, d'una sala immensa on arriben totes les trucades d'Emergències. Quan algú trencava el vidre d'un dels telèfons vermells instal·lats per tot arreu de París, s'encenia una llumeta en un mapa de la ciutat que ocupava una paret sencera, i un home activava el commutador de la centraleta telefònica.

—Aquí la Central.

De vegades era una baralla, de vegades un embriac recalcitrant, o un agent que feia la ronda i havia de menester ajuda.

L'home de la Central tornava a activar el commutador.

—¿Comissaria del carrer Grenelle? ¿Ets tu, Justin? Envia un cotxe al moll, a l'altura del número 210.

Dos o tres homes passaven la nit sencera a la Central, i sens dubte ells també es preparaven cafè. De vegades, si es tractava d'una cosa greu, alertaven la Policia Judicial. En algun cas potser només telefonaven per conversar amb un col·lega. Maigret coneixia Raymond.

—Jussieu se n'ha anat —li va dir—. ¿Volies dir-li res de particular?

—Només que acaben de trobar el cadàver d'una noia a la plaça Vintimille.

—¿No hi ha cap detall?

—Els homes del Districte 2 ja deuen ser al lloc, ara mateix. He rebut l'avís fa tres minuts.

— Moltes gràcies.

Els tres forçuts havien sortit del despatx. Janvier ja havia tornat, amb els ulls una mica vermells, com cada cop que passava la nit a la comissaria, i la barba que li començava a créixer li donava un aspecte malaltís.

Maigret es va posar l'abric i va anar a buscar el barret.

— ¿Vens?

Van baixar l'escala un darrere l'altre. Normalment, haurien anat a menjar una sopa de ceba a Les Halles. Quan eren davant dels cotxets negres aparcats al pati, Maigret va dubtar.

— Acaben de trobar una jove morta a la plaça Vintimille
— va dir.

I llavors, com algú que cerca una excusa per no anar-se'n al llit:

— ¿Anem a donar-hi un cop d'ull?

Janvier es va posar al volant d'un dels cotxes. Tots dos estaven massa estabornits per les hores d'interrogatori per poder parlar.

A Maigret no li va venir al cap que el Districte 2 era el sector de Lognon, a qui els col·legues denominaven l'inspector Desgraciat. Si hi hagués pensat, no hauria canviat res, perquè Lognon no havia d'estar necessàriament de guàrdia a la comissaria del carrer La Rochefoucauld.

Els carrers eren deserts, molls, unes gotes primes posaven una aurèola als llums de gas i unes siluetes escadusseres fregaven les parets de les cases. A la cantonada del carrer Montmartre amb els Grands Boulevards, encara hi havia un cafè obert i, més lluny, es veien els rètols llumino-

sos de dos o tres clubs nocturns i uns taxis que esperaven al llarg de la vorera.

A dues passes de la plaça Blanche, la plaça Vintimille semblava una illa de pau. Un cotxe de policia s'hi havia aturat. A prop de la reixa d'un jardinet minúscul, quatre o cinc homes estaven drets al voltant d'una forma clara estesa per terra.

De seguida, Maigret va reconèixer la silueta petita i magra de Lognon. L'inspector Desgraciat s'havia separat del grup per veure qui arribava i havia reconegut Maigret i Janvier.

—Quin desastre! —va remugar el comissari.

Perquè Lognon, naturalment, el tornaria a acusar d' haver-ho fet a posta. Aquell era el seu barri, el seu domini. Havia passat una desgràcia quan ell estava de guàrdia, i això podia significar, a la fi, l'ocasió per destacar que esperava des de feia molts anys. Però vet aquí que un encadenament de casualitats duia Maigret al lloc dels fets gairebé al mateix temps que a ell!

—¿Li han telefonat a casa? —va demanar, sospitós, convençut que allò era una conspiració contra seu.

—Era al meu despatx. Raymond ens ha telefonat. He vingut a donar un cop d'ull.

Maigret no estava disposat a anar-se'n sense saber de què es tractava, només per no ferir la susceptibilitat de Lognon.

—¿És morta? —va preguntar mentre assenyalava la dona ajaguda damunt la vorera.

Lognon va fer un gest afirmatiu. Hi havia tres agents

uniformats i una parella de transeünts que havien descobert el cos i donat l'alarma. Si això s'hagués produït només dos-cents metres més lluny, ja hi hauria un tropell considerable, però de nit hi ha poca gent que travessi la plaça Vintimille.

—¿Qui és?

—No ho sabem. No porta documentació.

—¿Ni bossa?

—No.

Maigret va fer tres passes i es va inclinar. La jove jeia sobre el costat dret. Una galta tocava la vorera mullada, i tenia un peu descalç.

—¿No n'han trobat la sabata?

Lognon va fer un gest negatiu. Es feia estrany veure els dits del peu a través la mitja de seda. Duia un vestit de setí blau cel i, potser a causa de la posició del cos, semblava que li anava gran.

La cara era jove. Maigret va pensar que no devia tenir més de vint anys.

—¿I el metge?

—L'espero. Ja hauria de ser aquí.

Maigret es va girar cap a Janvier.

—Hauries de telefonar a Identitat Judicial. Que enviïn els fotògrafs.

Al vestit no hi havia taques de sang. Maigret, amb la llanterna d'un dels agents, va il·luminar-li la cara. Li va semblar que l'ull visible estava lleugerament tumefacte, i el llavi superior inflammat.

—¿No duia abric? —va tornar a demanar.

Era el mes de març. L'aire era tebi, però no tant com per

sortir de nit, sobretot sota la pluja, amb un vestit lleuger que no cobria les espatlles i se sostenia només amb dos tirants.

—Segurament no l'han morta aquí —va murmurar Lognon, lúgubre. Semblava acomplir el deure d'ajudar el comissari, però, al mateix temps, com si es desinteressés personalment del cas.

Es mantenia expressament una mica allunyat. Janvier havia anat a un dels bars de la plaça Blanche per telefonar. Un taxi es va aturar i en va baixar el metge del barri.

—Pot donar-li una ullada, doctor, però no la mogui fins que no hagin arribat els fotògrafs. No hi ha dubte que és morta.

El metge es va inclinar, li va tocar el canell i el pit i es va aixecar, indiferent, sense dir res. Va quedar a l'espera, com els altres.

—¿Vens? —va demanar la dona que anava de bracet del seu marit i començava a tenir fred.

—Espera una mica.

—¿Què hem d'esperar?

—No ho sé. Deuran fer alguna cosa.

Maigret es va girar cap a ells.

—¿Han donat el seu nom i direcció?

—Sí, a aquell senyor.

Van assenyalar Lognon.

—¿A quina hora han descobert el cos?

Es van mirar entre ells.

—Hem sortit del cabaret a les tres.

—A les tres i cinc —va corregir la dona—. He mirat el rellotge mentre tu recollies l'abric.

—No té importància. Hem arribat aquí tres o quatre minuts després. Anàvem a voltar la plaça quan he vist una taca clara sobre la vorera.

—¿Ja era morta?

—Suposo. No es bellugava.

—¿L’han tocada?

L’home va fer un signe negatiu.

—He enviat la meva dona a avisar la policia. Hi ha un telèfon d’Emergències a la cantonada del bulevard Clichy. Ho sé perquè vivim a la vora, al bulevard de Batignolles.

Janvier no va trigar a tornar.

—Arribaran d’aquí uns minuts —va anunciar.

—Suposo que Moers no hi era...

Sense ser capaç de dir per què, Maigret tenia la impressió que aquell era un cas força complicat. Mentre esperava, amb la pipa a la boca i les mans a les butxaques, es mirava aquella forma estesa per terra. El vestit blau no era nou ni de bon tros, i el teixit era força corrent. Hauria pogut ser el vestit d’una de les nombroses noies que treballen als clubs de Montmartre. La sabata, una sabata platejada, de taló molt alt i amb la sola força gastada, també hauria pogut pertànyer a una d’elles.

La primera idea que es va fer és que es tractava d’una prostituta a qui havien assaltat, quan tornava a casa, per robar-li la bossa. Però en aquest cas, no hauria desaparegut una de les sabates, i no s’haurien endut l’abric de la víctima.

—Segurament l’han morta en una altra banda —li va dir a Janvier en veu baixa.

Lognon, que parava l’orella, va fer una mena de ganyota, perquè havia sigut el primer a avançar aquella teoria.

Si l'havien assassinada en una altra banda, ¿per què havien deixat abandonat el cadàver en aquest lloc? No era versemblant que l'assassí hagués dut la jove a collibè. Hauria fet servir un cotxe. Però en aquest cas, hauria sigut més senzill amagar el cos en un descampat o tirar-lo al Sena.

Maigret no volia reconèixer que allò que l'intrigava més era la cara de la víctima. Només en coneixia un perfil. ¿Eren les macadures, el que li donava aquell aspecte d'estar de mala jeia? Semblava una noieta empipada. Els cabells castanys, tirats cap enrere, ondulaven naturalment. El maquillatge, sota la pluja, s'havia diluït una mica, i en lloc de fer-la més vella o més lletja, la feia més jove, més entranyable.

—Vingui un moment, Lognon.

Maigret se'l va endur unes passes enllà.

—L'escolto, patró.

—¿Té cap idea?

—Ja sap que mai en tinc, d'idees. Només soc un inspector de barri.

—¿L'havia vista mai, aquesta noia?

Lognon era l'home que millor coneixia els voltants de la plaça Blanche i la plaça Pigalle.

—Mai.

—¿Una prostituta?

—Si ho és, no era una de les habituals. Les conec gairebé totes.

—El necessitaré.

—No està obligat a dir això per fer-me content. Des del moment que la Policia Judicial s'ocupa del cas, ja no és cosa

meva. És normal. Hi estic avesat. Vostè em dona les ordres i jo ho faré el millor que pugui.

—Potser no seria mala idea començar a interrogar els porters dels clubs.

Lognon va donar un cop d'ull al cos ajagut i va sospirar:

—M'hi poso.

Interiorment, estava convençut que començaven a allunyar-lo del cas. Se'l va veure travessar el carrer, amb aquell caminar sempre cansat, i va anar molt alerta a no girar-se.

Va arribar al cotxe del servei d'Identitat Judicial. Un dels agents apartava un embriac que s'havia acostat, indignat perquè ningú ajudava aquella «senyoreta».

—Tots els policies sou iguals. Perquè un home ha begut una copa de més...

Quan els fotògrafs van acabar la feina, el doctor es va inclinar sobre el cos i el va posar boca amunt. Vista la cara sencera, encara semblava més jove.

—¿De què ha mort?

—Fractura de crani.

El metge tenia els dits entre els cabells de la morta.

—Li han pegat al cap amb un objecte molt pesant, un martell, una clau anglesa, una canonada de plom, no ho sé... Abans li han donat cops a la cara, probablement cops de puny.

—¿En pot determinar, aproximadament, l'hora de la mort?

—A parer meu, cap a les dues o les tres del matí. El doctor Paul li donarà més detalls quan hagi fet l'autòpsia.

La camioneta dels forenses també havia arribat. Els em-

pleats només esperaven una indicació per posar el cos en una llitera i portar-lo cap al pont d'Austerlitz.

—Som-hi! —va sospirar Maigret.

Va buscar Janvier amb la mirada.

—¿Anem a fer un mos?

Cap dels dos tenia gana, però així i tot es van entaular en una *brasserie*, i com que una hora abans havien decidit menjar sopa de ceba, en van demanar dos plats. Maigret havia donat instruccions perquè de seguida s'enviessin fotos de la noia als diaris, perquè amb una mica de sort encara podrien publicar-se a les edicions del matí.

—¿Hi vol anar? —va demanar Janvier.

Maigret sabia que el seu company feia al·lusió al dipòsit de cadàvers, que ara es denominava Institut Mèdic Legal.

—Crec que m'hi acostaré.

—El doctor Paul hi serà. Li he telefonat.

—¿Un calvados?

—Com vulgui.

A la taula del costat, dues dones menjaven xucrut, dues prostitutes vestides de nit, i Maigret les observava amb atenció, com si volgués trobar les diferències més subtils entre elles i la jove morta.

—¿Te'n tornes a casa?

—L'acompanyo —va decidir Janvier.

Eren dos quarts de cinc quan van entrar a l'Institut Mèdic Legal. El doctor Paul, que acabava d'arribar, s'estava posant una bata blanca i ja duia un cigarret enganxat al llavi inferior, com feia sempre que es disposava a practicar una autòpsia.

—¿L'ha examinada, doctor?

—Li he donat un cop d'ull.

El cos era nu sobre una taula de marbre, i Maigret va desviar la mirada.

—¿Què en pensa?

—Deu tenir entre dinou i vint anys. Tenia bona salut, però sospito que no estava prou ben alimentada.

—¿Una noia de cabaret?

El doctor el va mirar amb ulls maliciosos.

—¿Vol dir una noia que se'n va al llit amb els clients?

—Més o menys.

—En aquest cas, la resposta és no.

—¿Com pot ser tan categòric?

—Perquè aquesta noia no se n'ha anat al llit amb ningú.

Janvier, que mirava d'esma aquell cos il·luminat per un reflector, es va posar vermell i va girar el cap.

—¿N'està segur?

—Seguríssim.

Es va posar els guants de cautxú i va preparar els instruments sobre una tauleta esmaltada.

—¿Es queden aquí?

—Anem a la sala del costat. ¿Trigarà molt?

—Menys d'una hora. Depèn del que hi trobi. ¿Vol una anàlisi del contingut de l'estómac?

—Preferentment. Mai se sap.

Maigret i Janvier van passar a un despatx contigu i es van asseure, amb un posat tan tibet que semblava que fossin en una sala d'espera. Tots dos conservaven a la retina la imatge del cos, blanc i jove.

—Em pregunto qui deu ser —va murmurar Janvier després d'un llarg silenci. Una noia només es posa un vestit de nit per anar al teatre, o al cabaret, o per anar a una recepció.

Tots dos devien tenir la mateixa idea al cap. Hi havia una cosa que grinyolava. Les recepcions on s'exigeix un vestit de nit no són gaire nombroses, i resultaria xocant veure-hi una roba tan barata i gastada com la de la desconeguda.

Segons el que havia dit el doctor Paul, d'altra banda, es feia difícil imaginar la jove treballant en un dels clubs nocturns de Montmartre.

—¿Una boda? —va suggerir Maigret sense convenciment.

És una de les altres ocasions en què una noia es muda.

—¿Vol dir?

—No.

Maigret va sospirar i va encendre la pipa.

—Esperem.

Feia deu minuts que estaven en silenci quan va dir a Janvier:

—¿Et faria res anar a buscar la seva roba?

—¿Ho diu de veritat?

El comissari va afirmar amb el cap.

—Tret que no tinguis coratge per fer-ho.

Janvier va obrir la porta i va desaparèixer a penes dos minuts. Quan va tornar, estava tan blanc que Maigret va pensar que el veuria perbocar. Duia a la mà el vestit blau i unes peces de llenceria blanca.

—¿Acabarà aviat, Paul?

—No ho sé. M'he estimat més no mirar.

—Dona'm el vestit.

L'havien rentat sovint, i separant-ne la vora, es podia comprovar que el color s'havia esmorteït. Una etiqueta deia: «Mademoiselle Irène, 35 bis, carrer de Douai».

—Això és a prop de la plaça Vintimille —va observar Maigret.

Va examinar les mitges —un dels peus era moll—, les calces, el sostenidor, i una lligacama estreta.

—¿És tot el que duia a sobre?

—Sí. La sabata ve del carrer Notre-Dame-de-Lorette.

Al mateix barri, també. Sense l'afirmació del doctor Paul, tot això correspondria exactament a una prostituta o a una dona jove que cerca aventures a Montmartre.

—¿Potser Lognon descobrirà alguna cosa? —va suggerir Janvier.

—Ho dubto.

Se sentien a disgust, tots dos, perquè no podien deixar de pensar en allò que estava passant a l'altre costat de la porta. S'escolaren tres quarts d'hora abans que s'obris. Quan van mirar a l'habitació del costat, el cadàver ja no hi era. Un empleat de l'Institut Mèdic Legal tancava un dels calaixos metàl·lics on es guarden els cossos.

El doctor Paul s'havia tret la bata i encenia un cigarret.

—No he descobert gaire cosa —va dir—. La mort va ser causada per la fractura de crani. Va rebre més d'un cop, almenys tres, donats amb violència. No m'és possible establir quin objecte van fer servir. Potser una eina, un capfoguier de coure o un canelobre: qualsevol cosa dura i pesant.

La dona va caure de genolls, primer, i va intentar agafar-se a algú, perquè li he trobat brins de llana sota les ungles. De seguida les enviaré al laboratori. Que sigui llana sembla indicar que era roba d'home.

—Així doncs, va haver-hi lluita.

El doctor Paul va obrir un armari on guardava, a més de la bata, els guants de cautxú i diversos objectes, una ampolla d'aiguardent.

—¿En volen un glopet?

Maigret va acceptar sense fer-se pregar. Janvier, en veure això, va assentir amb el cap.

—Això que afegiré només és una opinió personal. Abans de pegar-li amb un instrument qualsevol, li van donar uns quants cops a la cara, amb el puny o fins i tot amb la mà oberta. Diria, sense por d'equivocar-me, que li van clavar un parell de bufetades. Ignoro si va ser en aquell moment que la jove va caure de genolls, però estic disposat a creure-ho, i aquest hauria sigut el moment en què van decidir liquidar-la.

—Dit d'una altra manera, ¿no la van atacar pel darrere?

—Segur que no.

—No es tracta, doncs, d'un lladre que la va sorprendre en una cantonada.

—Al meu parer, no. I no tenim proves que la matessin a l'exterior.

—¿El contingut de l'estómac no li ha revelat res?

—Sí. I l'anàlisi de sang també.

—¿Què?

Als llavis del doctor Paul es va dibuixar un lleuger somriure, com si els digués:

«Compte! Ara us decebré!»

—Anava força beguda.

—¿N'està segur?

—Demà veuran en el meu informe el percentatge d'alcohol que hi he trobat a la sang. Els enviaré també el resultat de l'anàlisi completa que ara faré del contingut de l'estómac. El darrer àpat degué fer-lo entre sis o set hores abans de la mort.

—¿A quina hora va morir?

—Pels volts de les dues del matí. Més aviat abans de les dues que més tard.

—Això situa el seu darrer àpat cap a les sis o les set de la tarda.

—Però no el seu últim got.

Era improbable que el cos hagués estat molta estona a la plaça Vintimille abans de ser descobert. ¿Deu minuts? ¿Un quart d'hora? No podia ser gaire més.

De manera que s'havien escolat almenys tres quarts d'hora entre el moment de la mort i el moment en què havien deixat el cos sobre la vorera.

—¿No duia joies?

Paul les va anar a buscar a la sala del costat. Hi havia un parell d'arracades d'or guarnides d'uns robins molt petits que dibuixaven una flor, i un anell d'or, guarnit també amb un robí una mica més gran. No eren joies de pacotilla, però tampoc d'un gran valor. Per l'estil, devien ser peces de feia uns trenta anys, potser més antigues.

—¿Això és tot? ¿Li ha examinat les mans?

Una de les especialitats del doctor Paul era determinar

la professió de la gent a partir de les deformacions més o menys acusades de les mans, i això havia permès, força vegades, la identificació de desconeguts.

—Devia fer alguna feina domèstica, però no gaires. No era una mecanògrafa, ni una costurera. Fa tres o quatre anys la va operar d'apendicitis un metge de segona categoria. Això és tot el que els puc dir de moment. ¿Se'n van a dormir?

—Crec que sí —va murmurar Maigret.

—Bona nit. Jo em quedo. Rebran el meu informe cap a les nou. ¿Un altre glopet?

Quan Maigret i Janvier van ser fora començava a haver-hi moviment a la coberta de les gavarres amarrades al moll.

—¿L'acompanyo a casa, patró?

Maigret va dir que sí. Van passar davant l'estació de Lió, on un tren acabava d'arribar. El cel es tornava blanc. L'aire era més fresc que a la nit. Algunes finestres tenien els llums encesos i es veien uns quants homes que anaven a la feina.

—No et vull veure a l'oficina abans de la tarda.

—¿I vostè?

—Segurament dormiré, jo també.

—Bona nit, patró.

Maigret va pujar l'escala sense fer soroll. Quan anava a ficar la clau al pany, es va obrir la porta, i la senyora Maigret, en camisa de dormir, va encendre la llum i el va mirar amb els ulls encara mig clucs.

—Tornes ben tard! ¿Quina hora és?

Fins i tot quan dormia profundament, Maigret no aconseguia pujar l'escala sense que ella es despertés.

—No ho sé. Són més de les cinc.

—¿Tens gana?

—No.

—Ves-te'n al llit de seguida. ¿Vols una tassa de cafè?

—No, gràcies.

Maigret es va despullar i es va ficar dins el llit calent. En lloc d'adormir-se, va continuar pensant en la jove morta de la plaça Vintimille. Sentia París despertar-se a poc a poc, alguns sorolls aïllats, més o menys llunyans, primer espaiats i llavors formant una mena de simfonia familiar. Les portes començaven a arrossegar les escombraries fins a les voreres. A l'escala van ressonar les passes de la noia de la lleteria que venia a deixar les ampolles de llet davant les portes.

A la fi, la senyora Maigret es va aixecar amb molt de compte i va haver de fer un esforç per no somriure. Maigret la va sentir al bany, després a la cuina, on va encendre el gas, i aviat l'olor del cafè va envair el pis.

No ho feia expressament, això de no dormir. Estava tan cansat que no aconseguia agafar el son.

La seva dona, que prenia l'esmorzar, va tenir un ensurt quan Maigret va entrar a la cuina, en sabatilles i bata. El llum encara estava encès, mentre que al carrer ja era de dia.

—¿Que no dorms?

—Ja ho veus.

—¿Vols esmorzar?

—Si pot ser.

La dona no li va demanar per què havia passat gairebé tota la nit a fora. S'havia fixat que l'abric estava moll.

—¿No has agafat fred?

Quan va haver begut el cafè, va despenjar el telèfon i va trucar a la comissaria del Districte 2.

—¿Que hi és, l'inspector Lognon?

Els clubs nocturns feia estona que havien tancat les portes, i Lognon podia haver-se'n anat a dormir. Però, així i tot, era a l'oficina.

—¿Lognon? Soc Maigret. ¿Que hi ha res de nou?

—Res. He visitat tots els clubs i he interrogat tots els taxistes que esperaven.

Maigret s'ho esperava, a causa d'aquella frase del doctor Paul.

—Crec que se'n pot anar a dormir.

—¿I vostè?

En el llenguatge de Lognon, això significava:

«Vostè m'envia a dormir per poder continuar la investigació al seu gust. Així, després la gent dirà: Aquest ximple de Lognon no ha trobat res!».

Maigret va pensar en la senyora Lognon, magra i malalta, que no podia sortir del pis de la plaça Constantin-Pecqueur a causa de la seva discapacitat. Quan l'inspector tornava a casa, era per sentir les seves queixes i els seus retrets, per fer les feines domèstiques i les compres.

«¿N'estàs segur que has fet net sota el bufet?»

Maigret va sentir compassió del Desgraciat.

—Tinc una petita indicació. No estic segur que doni resultats.

L'altre callava, a l'altra banda del fil telefònic.

—Si realment no se'n vol anar a dormir, passaré a recollir-lo d'aquí una o dues hores.

—Seré a l'oficina.

Maigret va telefonar al Quai des Orfèvres perquè li enviessin un cotxe. Però abans havien d'anar a l'Institut Mèdic Legal a recollir la roba de la noia.

Quan era a la banyera, va estar a punt d'adormir-se, i per un moment, va sentir la temptació de telefonar a Lognon per dir-li que anés sol a veure la senyoreta Irène, al carrer de Douai.

Ja no plovia. El cel era blanc, amb una certa lluminositat groguenca que donava esperances de veure el sol al llarg del dia.

—¿Tornaràs per dinar?

—Probablement. No ho sé.

—Em pensava que acabaries la investigació aquesta nit.

—La vaig acabar. Ara és una altra.

Va esperar a veure el cotxet de la Policia Judicial aturar-se a la vorera per sortir de casa. El xòfer va tocar el clàxon tres cops. Maigret, des de la finestra, li va fer una senya per indicar-li que baixaria de seguida.

—A reveure.

Deu minuts més tard, quan el cotxe travessava el barri de Montmartre, Maigret ja havia oblidat que no havia dormit en tota la nit.

—Atura't en algun lloc on puguem beure una copa de vi blanc!